

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 25817/10
12.04.2012 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... бр. ..., поднетој против Републичког завода за заштиту споменика културе, ради поништаја решења 0203 бр. 2/1675 од 14.07.2010. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., Улица ... бр. ..., у правној ствари грађевинској, у нејавној седници одржаној дана 12.04.2012. године након усмене јавне расправе од 06.04.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против закључка Завода за заштиту споменика културе града Београда, бр. 0297/10 од 23.04.2010. године, којим је одбачен предлог за понављање поступка окончаног решењем бр. 032240 од 29.10.2003. године, решењем бр. 050999/05 од 22.07.2005. године, решењем бр. 051744/05 од 01.09.2005. године и решењем бр. 052252 од 03.11.2005. године, као неблагоприятен.

Тужбом поднетом Управном суду дана 16.08.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба Закона о општем управном поступку и због сукоба интереса. Указује да је оспорено решење потписала директорка Републичког завода за заштиту споменика културе, која је као директорка Завода за заштиту споменика културе града Београда донела и потписала незаконито решење о

отварању подрумских прозора на згради која нема подрум, из кога су касније проистекла сва остала незаконита решења. Додаје да је иста особа у првом степену одлучивала у спорном решењу, те да то не може чинити и у другом степену. Указује да је тражио од директорке Републичког завода за заштиту споменика културе образложење у вези са поменутим решењем о отварању подрумских прозора на згради која нема подрум, али да исто није добио. Истиче да је првостепени орган одбацио као неблаговремен предлог за понављање поступка, на основу његовог дописа који представља само одговор директорки Завода, госпођи В.В., на њене претходне дописе, као и поновни захтев за поништај више решења по службеној дужности. Наводи да је упутио два дописа првостепеном органу који је могао сва решења да поништи још на основу првог дописа, а да је у другом допису јасно навео да рок за било коју правну радњу не може да тече док он на увид не добије комплетну документацију или бар три кључна документа, а то су потписи свих станара на парцели ... КО ..., затим акт о урбанистичко-техничким условима и пројекат постојећег стања, али да до данашњег дана није добио ниједан од наведених докумената, зато што не постоје. Наводи да је поднео четири појединачна захтева за поништај четири незаконито донета решења, али да никада није добио закључак којим се та решења поништавају или његови захтеви одбијају. Уместо тога, госпођа В.В., нова директорка Завода, га је обавестила и образложила да се решење чији је поништај тражио не могу поништити и због чега. Објашњава како је након тога директорка формирала комисију која је већином гласова, у свом извештају од 16.11.2009. године, закључила да и поред бројних пропуста који су учињени не сматра да је потребно поништити спорна решења, поготово када им је архитекта, који је члан комисије, објаснио да је могуће отворити подрумске прозоре иако зграда нема подрум. Како му је директорка објаснила да је након овога њихова комуникација довршена, упутио јој је допис дана 18.02.2010. године у коме је поново објаснио да он јесте странка у поступку и да је Завод дужан да му одговори на захтеве за поништај наведених решења по службеној дужности, па тек ако не желе, уз образложење могу да допис сматрају захтевом за понављање поступка. Након тога је донет закључак којим је одбачен његов предлог за понављање поступка. Поводом изјављене жалбе на тај закључак другостепени орган је навео да је првостепени правилно утврдио да није испуњен ниједан од услова из одредаба Закона о општем управном поступку за оглашавање ништавим предметних решења. Указао је да је једно од решења, које је заведено под бројем 032240/03 немогуће не поништити, јер је неспроводиво, па да првостепени орган на све могуће начине покушава да га не поништи, јер би се његовим поништавањем аутоматски поништила сва решења која су из њега проистекла, односно сва

решења Завода, Катастра, Секретаријата за урбанизам и општине Стари град. Поред изнетог, указује да нису тачни наводи туженог органа да му адаптацијом и реконструкцијом објеката у Ул. ... бр. ..., право сукорисништва на заједничкој парцели није ничим угрожено, јер је Завод својим решењима четири објекта доделио Б.Б., иако је то дивља градња чији власник није утврђен. Наводи да је Б.Б., уз помоћ Завода узурпирао заједничку зграду, заједничко двориште испод зграде и 10-так м² у дворишту, ископом подрума испод непостојеће терасе. Са изнетих разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Поднеском од 30.11.2010. године тужилац је извршио допуну тужбе и додао да, како му првостепени орган није одговорио појединачним закључком и на његов захтев који је заведен под бр. 1792/09 од 26.05.2009. године, којим је тражио поништај решења бр. 032240/03 по службеној дужности, поднео је 18.08.2010. године жалбу Републичком заводу за заштиту споменика културе, као другостепеном органу због ћутања првостепеног органа, а коју је другостепени орган одбацио као неосновану, објашњавајући да је могуће отворити прозоре на згради која нема подрум. Сматра да је тим решењем другостепени орган сам поништио своје прво решење од 14.07.2010. године и да, обзиром на изнето, Управном суду само остаје да поништи оспорено решење, јер је то учинио другостепени орган својим решењем од 20.09.2010. године, не негирајући да он јесте странка у поступку и да је благовремено изјавио жалбу на сва четири решења првостепеног органа. Са изнетог је предложио да суд поништи оба другостепена решења од 14.07.2010. године и 20.09.2010. године, затим решење првостепеног органа од 29.10.2003. године, и закључак првостепеног органа од 23.04.2009. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, указујући да је госпођа Г.Г. приликом одлучивања у првом степену била директорка првостепеног органа, а да је у међувремену именована од Владе Републике Србије за директора другостепеног органа, те да не постоји никакав сукоб интереса јер је у својству лица овлашћеног за потписивање само потписивала решења која су претходно обрадиле стручне службе другостепеног органа. Додаје и да је одредбама Закона о општем управном поступку предвиђено да се понављање поступка може тражити у року од једног месеца од дана достављања решења, а да тужилац не пориче да предлог за понављање поступка није поднео у року од једног месеца од дана достављања предметних решења 20.02.2008. године, као и да је предлог за понављање поступка поднео 18.02.2010. године.

Сходно томе, предлог се треба сматрати неблаговременим и мора бити одбачен. Опреза ради на питање тужиоца како је могуће отворити подрумски прозор на згради која нема подрум, одговара да се ради о естетском питању обликовања фасаде, као и да је стручна служба првостепеног органа заузела став да се на траженом месту то може учинити. У вези са наводима тужиоца којима указује да су нетачни наводи туженог органа да му адаптацијом и реконструкцијом објекта у ... бр. ... право сукорисништва није угрожено, подсећа да је Управни суд у пресуди број 9 У 5994/10 (2008) од 29.10.2010. године указао да захтеви тужиоца који се односе на питање права својине не спадају у надлежност ни првостепеног ни другостепеног органа који се баве искључиво питањима услова очувања историјских, уметничких и културних својстава одређених непокретности које су под заштитом државе. Са изнетих разлога, предлаже да суд одбије тужбу, као неосновану.

Б.Б., као заинтересовано лице је у одговору на тужбу навео да је тужбени захтев неоснован, налазећи да су разлози на које се позвао другостепени орган у складу са одредбама члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку. Поред изнетог, указује да тужилац није активно легитимисан за вођење управног спора, јер му доношењем управних оспорених аката није повређено никакво право, нити имовински интерес. Ово стога што је реконструкцију и адаптацију објекта у Ул. ... бр. ... у ... извео уз поштовање законских одредаба и одлука града Београда, на објекту који је притом задржао границе габарита сагласно вредностима означеним у копији катастарског плана. Као доказ у прилог чињеници да је испоштовао све прописане услове приложио је грађевинску и употребну дозволу које су везане за овај објекат. Објашњава разлоге због којих тужилац води спор и указује да је још 2006. године у предметној стамбеној згради купио двособан стан, док је тужилац био власник другог стана на првом спрату. Након што је купио стан тужилац је од њега тражио да му уступи поткровље, односно да му да сагласност да га адаптира и припоји његовом стану, који захтев је он одбио, након чега му је тужилац запретио да ће му порушити објекат у ... бр. ..., који је он адаптирао и реконструисао. Сматра да се из ових разлога сви поступци појављују као чист реваншизам тужиоца који настаје због његовог одбијања да му препусти поткровље у заједничкој стамбеној згради. Са изнетих разлога предлаже да суд одбије тужбу, као неосновану.

Управни суд је одржао јавну расправу дана 06.04.2012. године, у присуству тужиоца, представника туженог органа и заинтересованог лица, сагласно одредби члана 33.

став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Тужилац је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из тужбе и додао да је по његовом виђењу Г.Г. у сукобу интереса због тога што је доносилац првостепеног решења. Он је поднео 4 захтева на инсистирање туженог, па сматра да тужени није могао једним закључком да одлучи о сва 4 захтева. Указује да није тражио понављање поступка него да је тражио поништавање решења од 29.10.2003. године по основу члана 257. став 1. тачка 3. и тачка 5. Закона о општем управном поступку, те да је решење по таквом захтеву требало да буде оглашено ништавим, а што првостепени орган није учинио. Навео је да заинтересовано лице уз захтев за отварање подрумских прозора није доставио потребну документацију, а дата му је сагласност за отварање прозора па сматра да је подношење оваквог захтева обманут тужени, будући да зграда уопште нема подрум. Оспорио је наводе туженог да је Г.Г. само лице које потписује одлуке, а које припрема и доноси стручна служба, зато што она мора да стоји иза својих одлука. Навео је да није уцењивао заинтересовано лице, већ да је ситуација била обратна, као и да није тражио раздвајање предмета већ је тражио спајање предмета у допуну тужбе. Даље је додао да је директорка туженог у сукобу интереса и да се ради о злоупотреби из члана 359. став 3. Кривичног законика, јер је омогућено заинтересованом лицу да направи преко 100 м² вишка пословног простора. Предложио је да суд уважи тужби и поништи оспорено решење.

Заступник туженог у речи на усменој јавној расправи је остао при наводима из одговора на тужбу и објаснио да је Г.Г. статутарни заступник туженог и да не постоји могућност да уместо ње неко други потпише одлуку. Самим тим не постоји никакав сукоб интереса нити је тужилац то доказао. Будући да је неспорно да је захтев за понављање поступка неблаговремен, сматра да је решење туженог законито и предложио је да суд одбије тужбу.

Заинтересовано лице у речи на усменој јавној расправи је остао при наводима из одговора на тужбу и додао да је директор туженог лице које је именовала Влада. Предложио је да суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора

на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана 26.05.2009. године поднео првостепеном органу четири захтева за поништај решења по службеној дужности, и то решења од 29.10.2003. године, решења од 22.07.2005. године, решења од 01.09.2005. године и решења од 03.11.2005. године. Својим актом од 07.08.2009. године тужени је утврдио да није испуњен ниједан од услова из чланова 257., 258., 259. и 260. Закона о општем управном поступку за оглашавање ништавим било ког од напред наведених решења, па је актом од 04.12.2009. године тужиоцу, као подносиоцу иницијативе за оглашавање решења ништавим по службеној дужности, указано да нема основа за оглашавање решења ништавим по службеној дужности. Поднеском од 18.02.2010. године тужилац је тражио да се исти поднесак има сматрати као предлог за понављање поступка, окончаног напред наведеним решењима, ако се иста не огласе ништавим, а у предлогу је навео да тужилац, као лице чија су права и правни интереси повређени, тражи понављање поступка из разлога прописаних чланом 239. став 1. тачка 9. Закона о општем управном поступку, будући да му није била дата могућност да учествује у поступку. Навео је да је власник двособног стана на спрату зграде у Улици ... бр. ..., која се налази на кат.парцели ... КО ..., на којој се налази и објекат који носи кућни број ..., у којој заинтересовано лице има два стана, да је сукорисник исте парцеле, па сматра да су испуњени услови из члана 246. и 247. Закона о општем управном поступку да се дозволи понављање поступка. Како је тужилац у неколико наврата вршио увид у списе предмета у којима се као странка појављује Б.Б. и како су му предметна решења достављена приликом првог увида 20.02.2008. године, о чему постоје писмени докази у списима предмета, тужени орган је утврдио да је правилно првостепени орган поднети предлог за понављање поступка одбацио као неблаговремен, будући да је поднет 18.02.2010. године.

Имајући у виду да је одредбом члана 242. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 30/10 и „Службени гласник РС“, бр. 31/01) прописано да се понављање поступка може тражити у року од једног месеца од дана достављања решења, Управни суд је нашао да је тужени орган правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног закључка којим је одбачен предлог тужиоца за понављање поступка, будући да није поднет у року од једног месеца од дана када су тужиоцу достављена решења донета у поступцима чије понављање тражи. Ово стога, што се из доказа

у списима види да је тужилац ова решења примио 20.02.2008. године, а предлог за понављање поступака окончаних тим решењима је поднео дана 18.02.2010. године.

Суд је посебно ценио навод тужбе да је директор Завода Г.Г. у сукобу интереса, јер је доносилац првостепеног акта, па је нашао да исти није основан. Ово стога, што је првостепени закључак донела и потписала директорка Завода за заштиту споменика културе града Београда В.В., а другостепено решење директор Републичког Завода за заштиту споменика културе Г.Г.. Чињеница на коју указује тужилац, да је решења донета у поступцима чије понављање тражи, потписало исто лице као и другостепено решење донето у овом поступку, није од утицаја на законитост оспореног решења, будући да је реч о два потпуно различита поступка, у којима се исто лице појављује као потписник првостепеног, односно другостепеног решења, а не о истом поступку у коме је исто лице доносилац и потписник и првостепеног и другостепеног решења донетих у истом поступку.

Такође, по оцени суда, није основан ни навод тужиоца да тужени једним закључком није могао да одлучи о сва четири захтева. Ово стога, што је одредбом члана 117. став 1. Закона о општем управном поступку прописано да ако се права или обавезе странака заснивају на истом или сличном чињеничном стању и истом правном основу, и ако је орган који води поступак у погледу свих предмета стварно надлежан, може се покренути и водити један поступак и онда када се ради о правима и обавезама више странака.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 12.04.2012. године, 9 У 25817/10

Записничар
Мирјана Савић, с.р.

Председник већа- судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице

Дејан Ђурић